

Skarga wniesiona w dniu 16 maja 2023 r. – Symrise/Komisja**(Sprawa T-263/23)**

(2023/C 235/82)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Symrise AG (Holzminden, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci T. Kuhn, M. Rust, T.-M. Wienke, L. Bär i J. Jourdan)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2023) 1103 final z dnia 10 lutego 2023 r. nakazującej na podstawie art. 20 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003⁽¹⁾ przeprowadzenie kontroli w pomieszczeniach spółki Symrise AG i we wszystkich spółkach bezpośrednio lub pośrednio zależnych tej spółki (AT.40826 – Rose);
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia przysługujących stronie skarżącej praw podstawowych do nienaruszalności miru domowego i do poszanowania prywatności zagwarantowanych w art. 7 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej. Spółka Symrise AG podnosi, że decyzja nakazująca przeprowadzenie kontroli w jej pomieszczeniach ma (i) arbitralny charakter, ponieważ Komisja nie posiadała wystarczających, poważnych wskazówek pozwalających jej podejrzewać, iż strona skarżąca uczestniczyła w jakimkolwiek naruszeniu prawa konkurencji oraz (ii) stanowi nieproporcjonalne naruszenie praw podstawowych do nienaruszalności miru domowego i do poszanowania prywatności, gdyż nie zawiera żadnego ograniczenia w czasie.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 20 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 i uchybienia ciężącemu na Komisji obowiązkowi uzasadnienia, o którym mowa w art. 296 akapit drugi TFUE. Strona skarżąca podnosi, że w zaskarżonej decyzji naruszono ciężący na Komisji obowiązek wyraźnego i szczegółowego określenia przedmiotu kontroli, co stanowi naruszenie art. 20 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1/2003, oraz uchybiono ciężącemu na Komisji obowiązkowi uzasadnienia jej decyzji. W szczególności zaskarżona decyzja została sformułowana w taki sposób, że nie umożliwiono w niej stronie skarżącej zrozumienia zakresu kontroli, a zatem skorzystania przez nią z prawa do obrony.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. 2003, L 1, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 11 maja 2023 r. – VDK/Komisja**(Sprawa T-265/23)**

(2023/C 235/83)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Verband der Deutschen Kutter- und Küstenfischer e.V. (VDK) (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciel: M. Waller, Rechtsanwalt)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2023/340 z dnia 8 grudnia 2022 r. zmieniającego rozporządzenie delegowane (UE) 2017/118 w odniesieniu do środków ochronnych na obszarach Sylter Aussenriff, Borkum-Riffgrund, Doggerbank i Östliche Deutsche Bucht oraz na obszarach Klaverbank, Friese Front i Centrale Oestergronden ⁽¹⁾,
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia traktatów

Zdaniem strony skarżącej zaskarżone rozporządzenie narusza zasadę proporcjonalności określoną w art. 5 ust. 4 traktatu UE. W szczególności:

- Zaskarżonemu rozporządzeniu nie przyświeca uzasadniony cel w odniesieniu do ochrony typu siedliska „rafy” (kod 1170) zamierzonej przez to rozporządzenie. Przyjęta przez Niemcy definicja typu siedliska „rafy” wymienionego w załączniku I do dyrektywy siedliskowej jest zbyt niedokładna. Komisja niesłusznie nie zakwestionowała tej definicji.
- Obszary objęte ograniczeniami dotyczącymi rybołówstwa ustanowionymi w zaskarżonym rozporządzeniu zostały określone zbyt szeroko i wykraczały poza to, co jest konieczne do ochrony siedlisk.
- W zakresie, w jakim celem rozporządzenia jest ochrona biotopu „Bogate gatunkowo obszary żwiru, grubego piasku i żwiru muszlowego [w strefie morskiej i przybrzeżnej]”, zdaniem strony skarżącej nie zostało nawet wykazane, że ograniczenia dotyczące rybołówstwa są konieczne do ochrony tego biotopu.
- Ocena odpowiedniości ograniczeń dotyczących rybołówstwa ustanowionych w zaskarżonym rozporządzeniu nie jest w ogóle możliwa, ponieważ przedłożone przez Niemcy podstawy techniczne dotyczące środków zarządzania są już niewystarczające. Komisja niesłusznie ich nie zakwestionowała.
- Ponadto we wschodniej części Sylter Außenriffs przewidziano wyjątki od określonych ograniczeń połowowych w odniesieniu do tradycyjnych połowów garneli, lecz nie przewidziano ich w odniesieniu do innych technik połowów, które mają porównywalnie niewielki wpływ na siedliska.
- Co więcej, zamknięcia 55 % Amrumbank nie można uzasadnić przynajmniej w odniesieniu do połowów garneli. Skutki połowów garneli dla piaszczystego podłoża zostały wystarczająco zbadane w różnych projektach badawczych. Istotne skutki dla siedliska „piaszczyste ławice podmorskie” są zatem wykluczone.
- W odniesieniu do części Sylter Außenriff nieobjętej ograniczeniami połowowymi nie wydaje się istnieć techniczne uzasadnienie, co podważa ograniczenia połowowe w odniesieniu do tego obszaru jako całości.

2. Zarzut drugi dotyczący niewłaściwości

W zakresie, w jakim przedmiotem rozporządzenia delegowanego jest ochrona biotopu „Bogate gatunkowo obszary żwiru, grubego piasku i żwiru muszlowego”, zdaniem strony skarżącej nie jest to objęte ramami kompetencyjnymi określonymi w art. 11 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1380/2013 ⁽²⁾ w związku z art. 13 ust. 4 dyrektywy 2008/56/WE ⁽³⁾, ponieważ biotop ten nie został ujęty w krajowym programie środków ani nie wchodzi w zakres obszarów chronionych, o których mowa w art. 13 ust. 4 dyrektywy 2008/56/WE.

⁽¹⁾ Dz.U. 2023, L 48, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniające rozporządzenia Rady (WE) nr 1954/2003 i (WE) nr 1224/2009 oraz uchylające rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 i (WE) nr 639/2004 oraz decyzję Rady 2004/585/WE (Dz.U. 2013, L 354, s. 22).

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/56/WE z dnia 17 czerwca 2008 r. ustanawiająca ramy działań Wspólnoty w dziedzinie polityki środowiska morskiego (dyrektywa ramowa w sprawie strategii morskiej) (Dz.U. 2008, L 164, s. 19).